

Arrest

nr. 120 759 van 17 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 maart 2013 legde verzoeker samen met zijn Nederlandse vriendin, L.C., een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 13 mei 2013 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse partner.

1.3. Op 30 augustus 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd aan verzoeker betekend op 13 november 2013.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.05.2013 werd ingediend door:

Naam: B.

Voornaam: H.

Nationaliteit: Marokkaan

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

Telefoonfacturen met aanduiding van telefoonnummers zonder enige verdere referentie gegevens. Gezien het feit dat er niet na kan gegaan worden aan wie deze telefoongesprekken gericht zijn, kan dit niet dienen als een bewijs van de relatie.

Verklaringen op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs voor de relatie aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

Foto's met digitale datum vermelding: hieruit blijkt dat betrokkenen elkaar al minsten 2 jaar kennen maar er zijn geen andere bewijzen aangebracht dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste en enig middel werpt verzoeker onder meer op: *"Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve handelingen, schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (...), zorgvuldigheidsplicht (...)"*.

Verzoeker betoogt onder meer als volgt in zijn verzoekschrift:

"De bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

(...)

Tot slot merkt verzoeker ook op dat de beslissing genomen werd op 30 augustus 2013 en dat de aanvraag werd ingediend op 13 mei 2013. (zie stuk nr. 1). Verzoeker diende bij zijn aanvraag op 13 mei 2013 reeds verschillende documenten in bij de gemeente. De loketbediende meldde echter dat het aantal bewijzen van hun relatie onvoldoende was en zei dat ze nog drie maanden de tijd hadden om bijkomende documenten binnen te brengen. Verzoeker verzamelde in die periode nog verschillende nieuwe bewijzen van zijn duurzame relatie en diende deze in bij de gemeente op 13 augustus 2013 (zie stuk nr. 3), dus nog binnen de termijn van drie maanden bedoeld in artikel 52 § 2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 bepaalt dat:

"Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° [de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.] "

Verzoeker diende nog een memorandum van zijn advocaat en alle volgende documenten (zie stuk nr. 4):

- 1. Kopie nationaal paspoort verzoeker*
- 2. Kopie attest van immatriculatie verzoeker*

3. Verklaring van mevrouw L.C.
4. Huurovereenkomst voor hoofdverblijf dd. 1 maart 2012
5. Verklaring van de heer J.L.
6. Verklaring van de heer E.S.
7. Verklaring van mevrouw N.W.
8. Attestation de fréquentation afgeleverd door DEMOCRATIE PLUS a.s.b.l.
9. Attestation afgeleverd door Bureau d'Information et de Prévention
10. Attestation de fréquentation afgeleverd door vzw Bij Ons - Chez Nous
11. Bewijs van inschrijving CVO Antwerpen-Zuid
12. Verklaring van mevrouw Z.N.
13. Verklaring van mevrouw B.F.
14. Verklaring van de heer S.N.
15. Verklaring van mevrouw T.C.
16. Verklaring van de heer R.C.
17. Verklaring van de heer M.S.
18. Verklaring van mevrouw J.V.
19. Fotomateriaal
20. Factuur Base dd. 14 mei 2013
21. Inschrijvingsbewijs VDAB dd. 13 mei 2013
22. Overzicht oproepen BASE dd. 5 oktober 2011

De helft van deze documenten wordt niet vermeld in de bestreden beslissing. Dit houdt een duidelijke schending in van de formele motiveringsplicht.

Vooraf met betrekking tot het huurcontract (zie stuk nr. 5) wordt er geen motivering voorzien.

Dit contract staat nochtans op naam van zowel verzoeker als zijn partner en werden door hen beiden ondertekend. De huurovereenkomst werd gesloten voor 1 jaar, en trad in werking op 1 april 2012.

Dit huurcontract toont op sluitende wijze aan dat verzoeker en zijn partner wel degelijk een stabiele en duurzame relatie hebben. Zoals blijkt uit het contract woont het koppel immers minstens een jaar (en in realiteit veel langer) samen, waardoor aan de vereiste vervat in artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet voldaan is.

Verzoeker legde bij de aanvraag dus een huurcontract op zijn naam en deze van zijn partner voor. Verwerende partij rept echter met geen woord over dit cruciale bewijselement, en besloot ten onrechte dat verzoeker en zijn partner geen duurzame en stabiele relatie hebben. Hierdoor schendt verwerende partij om te beginnen de motiveringsplicht. Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde zaken in een dossier en niet met andere fundamentele elementen is niet afdoende. Door het voorgelegde huurcontract in de bestreden beslissing dood te zwijgen, negeert verwerende partij een essentieel element in haar motivering, en kan deze motivering de beslissing bijgevolg niet schragen.

Daarnaast schond verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht doordat zulke voorbarige conclusies werden getrokken, zonder rekening te houden met alle voorgelegde documenten. Verwerende partij ging bij het nemen van de beslissing overduidelijk onzorgvuldig te werk.

Uw Raad oordeelde reeds in haar arrest nr. 99.922 (zie stuk 6) dat het niet in aanmerking nemen van een huurovereenkomst een schending inhoudt van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht:

(...)

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.2. Verwerende partij repliceert op deze kritiek als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

(...) Daarnaast verwijt hij verwerende partij geen rekening gehouden te hebben met het huurcontract dat op naam van verzoeker en zijn partner staat, door beiden ondertekend en afgesloten voor een periode, van één jaar, en dat in werking trad op 1 april 2012. (...)

Waar verzoeker verwijst naar het huurcontract waarmee geen rekening gehouden werd, wenst verwerende partij op te merken dat dit huurcontract eerst vaste datum heeft verkregen op 13 mei 2013, ten gevolge van de registratie op registratiekantoor te Antwerpen, waardoor het onvoldoende bewijs is dat verzoeker en zijn partner reeds één jaar ononderbroken samenleven voorafgaand aan de aanvraag.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verwerende partij op basis van incorrecte feiten-vinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hoewel de verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Verzoeker heeft een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie met een Nederlandse.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

-ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...)"

2.5. Verzoeker betoogt onder meer dat verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met en te motiveren aangaande de huurovereenkomst die hij neerlegde ter ondersteuning van zijn in punt 1.2. bedoelde aanvraag.

2.6. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart onder meer het volgende stukken heeft bijgebracht als bewijs van zijn stabiele en duurzame relatie met L.C.:

- een huurovereenkomst van 1 maart 2012 voor een periode van één jaar op naam van L.C. en verzoeker met aanvang op 1 april 2012;
- een bewijs van registratie van deze overeenkomst op 13 mei 2013;
- een schrijven van de verhuurder van het appartement waarin wordt toegelicht waarom deze overeenkomst zo laat werd geregistreerd.

2.7. Uit artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt dat het duurzame en stabiele karakter van de relatie kan worden aangetoond door het bewijs dat de partners gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag in België of in een ander land hebben samengewoond.

2.8. In casu dateert de in punt 1.2. bedoelde aanvraag van 13 mei 2013 en verzoeker maakt een huurovereenkomst over, afgesloten door verzoeker en zijn partner op 1 maart 2012, waarbij de huurovereenkomst ingaat op 1 april 2012, zijnde een jaar voor de aanvraag vestiging. Verzoeker kan dan ook terecht de verwachting koesteren dat hiermee rekening gehouden wordt in de bestreden beslissing en dat dienaangaande gemotiveerd wordt.

2.9. De Raad stelt samen met verzoeker vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding enkel de voorgelegde telefoonfacturen, verklaringen op eer en foto's in ogenschouw heeft genomen, doch geen rekening gehouden heeft met en nagelaten heeft te motiveren aangaande de huurovereenkomst die verzoeker bij zijn aanvraag heeft gevoegd.

2.10. In haar nota met opmerkingen betwist verwerende partij niet dat verzoeker de voormelde huurovereenkomst heeft neergelegd doch minimaliseert zij de waarde ervan. Verwerende partij verwoordt het als volgt: *“Waar verzoeker verwijst naar het huurcontract waarmee geen rekening gehouden werd, wenst verwerende partij op te merken dat dit huurcontract eerst vaste datum heeft verkregen op 13 mei 2013, ten gevolge van de registratie op registratiekantoor te Antwerpen, waardoor het onvoldoende bewijs is dat verzoeker en zijn partner reeds één jaar ononderbroken samenleven voorafgaand aan de aanvraag.”*

2.12. Dit verweer komt erop neer dat de datum van registratie van een huurovereenkomst de aanvangsdatum van een effectieve samenwoning zou bepalen, maar verwerende partij laat na te duiden waarop ze zich baseert om te stellen dat de datum van registratie van een huurovereenkomst van doorslaggevend belang is in het kader van een bewijs van ononderbroken samenwoning gedurende een jaar voorafgaand aan de aanvraag tot vestiging. Alleszins betreft het verweer van verwerende partij een a posteriori-motivering van de bestreden beslissing waarmee geen rekening kan worden gehouden.

2.13. Wanneer een vreemdeling een verblijfsrecht vraagt en hij daartoe stukken neerlegt waarvan hij meent dat deze het bewijs inhouden van het gevraagde recht op verblijf, komt het de gemachtigde toe om al deze stukken in zijn overweging te betrekken en dienaangaande te motiveren. De redenering van de verwerende partij volgen zou betekenen dat het de gemachtigde vrijstaat om sommige stukken te veronachtzamen omdat hij deze niet relevant vindt, zonder dat hij de aanvrager op de hoogte brengt van de redenen waarom hij deze niet relevant vindt.

2.14. Verzoeker kan aldus gevolgd worden waar hij stelt dat een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht voorligt.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Er is geen noodzaak de overblijvende onderdelen van het middel te onderzoeken daar de eventuele gegrondheid ervan geen aanleiding kan geven tot een ruimere vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA